

Богдан Васильович Герелей віднедавна поповнив ряди ветеранів залізничного транспорту, віддавши залізниці 40 років життя, із них черговим по станції Скнилів 17 років. Упродовж десятків років залізничник відточував свій професіоналізм на різних посадах на цій же станції – прийомоздавачем, інженером, заступником начальника станції з оперативної роботи, маневровим диспетчером. За сумлінну і самовіддану працю нагороджений нагрудним знаком “Відмінник господарства перевезень”, грамотами та подяками від керівництва Львівської залізниці та Укрзалізниці.

Робота у сфері організації перевезень на залізниці ніколи не була простою, тим паче на станціях із великими обсягами вантажних робіт. Прийшовши працю-

вати на станцію Скнилів, Богдан Герелей навіть не уявляв собі, що затримається тут на все трудове життя.

вати на станцію Скнилів, Богдан Герелей навіть не уявляв собі, що затримається тут на все трудове життя.

Після закінчення Львівського технікуму залізничного транспорту молодого спеціаліста скерували на станцію Скнилів першого класу, де він розпочав працювати прийомоздавачем на вантажно-сортувальному майданчику. Тоді темп роботи був настільки інтенсивний, що не доводилося задумуватися над тим, чи про таку роботу мріяв. Як розповідає Богдан Васильович, у 1980-х роках станція вивантажувала на добу 120-180 вагонів різного вантажу, натомість нині усього 20-25 вагонів. На маневрових роботах тоді працювало три тепловози, а інколи на допомогу додавали ще один. На станцію надходило чимало імпортих вантажів, а штат налічував більше сотні залізничників.

На шляху до професіоналізму Богдан Васильович пройшов

усі шаблі кар’єрного росту. Коли звільнилося місце чергового по станції Оброшино, яка належала і нині належить до станції Скнилів, Богдан Герелей послушався пора-

ди тодішнього начальника станції Скнилів Ельбруса Абдулаєва і пішов працювати на цю посаду, стажувався у своєї попередниці Ольги Андріївни Когут. Робота відрізнялася від попередньої, Богдан Васильович відповідав за пропуск поїздів. Але не даремно народна мудрість каже, що той, хто не цурається будь-якої праці, невдовзі буде винагороджений долею за готовність вчитися. Отак із прийомоздавача Богдан Герелей поступово ставав досвідченим черговим по станції, проявляв свої організаторські здібності, навчався умінню правильно реагувати на різні нештатні ситуації та приймати при цьому вірні оперативні рішення.

– Згодом мене перевели на посаду інженера станції, оскільки я заочно закінчив Дніпропетровський інститут інженерів залізничного транспорту. Ця робота також відрізнялася від попередньої – пов’язана з документацією, більш

відповідальна, але не така цікава, – зазначив Богдан Васильович. – П’ять років на цій посаді дали переконання, що технічна праця не для мене, хотілося “живої” роботи.

Богдан Герелей має теплі спогади про тодішнього начальника станції Скнилів Петра Івановича Пилипа (на жаль, уже покійного), який по-батьківськи радив йому приглядатися до роботи чергового по станції, цікавитися маневровою роботою, мовляв, у житті все може знадобитися. Оскільки станція мала великі обсяги робіт, то не всі керівники витримували такий напружений ритм. Петро Пилип очолював станцію Скнилів чи не найдовше за своїх попередників, тому й запам’ятався Богдану Герелею як талановитий керівник, умілий фахівець, у якого було чому повчитися. Завдяки рекомендації Петра Івановича Богдан Герелей став першим заступником начальника станції з оперативної роботи, у його підпорядкуванні було 80 працівників, а за відсутності начальника станції виконував його обов’язки. Набутий на різних посадах досвід знадобився Богдану Васильовичу в організації роботи складачів вагонів, сигналістів та інших фахівців-залізничників. У здобутті досвіду свій слід залишив також інший керівник станції – Іван Харитонович Липницький, у якого були свої методи керівництва. Він привчив людей освоювати інші спеціальності, і за відсутності одних інші могли виконувати їхню роботу. Зокрема складачі за необхідності справно виконували роботу маневрових диспетчерів та навпаки. Відповідно на станції існувала взаємозамінність, і не виникало проблем, коли хтось був відсутній на роботі.

Ветеран-залізничник чудово пам’ятає моменти, коли потрібно було працювати у пришвидшеному режимі, коли проводилися ремонт-

ні роботи, зокрема замінювали стрілочні переводи з дерев’яних шпал на залізобетонні. Такий досвід львівських колійників переймали інші залізниці Радянського Союзу – на станції Скнилів працювала школа передового досвіду.

– Така ж напруга у роботі під час “вікон” була у період підготовки колії під швидкісний рух до Києва. Тоді на одну стрілку виїжджало по 5 одиниць рухомого складу. У цей період злагоджено трудилися не лише колійники, але й енергетики, готуючи під швидкісний рух контактну мережу. Для проведення деяких робіт задіявалися об’їзні колії, яких тепер, на жаль, станція вже не має. Відсутність таких колій додає незручностей при прийнятті і відправленні поїздів. Потягам бувало навіть важко розминутися, а про порушення графіка руху поїздів не могло й бути мови. І про все це турбувався черговий по станції, – розповідає Богдан Герелей. – Чимало залізничників, які зараз займають керівні посади, працювали на станціях Скнилів та Оброшино. Свого часу мені доводилося стажувати нинішніх начальника інспекції з контролю виконання Зіновія Заньківа, головного інженера служби перевезень Ігоря Руришина, начальника оперативно-розпорядчого відділу служби перевезень Володимира Рушачка та інших. Тепер на станції працюють молоді спеціалісти – теж беручки до роботи. У такий спосіб відбувається зміна поколінь, і це не може не тішити нас, ветеранів.

– Які риси характеру потрібні, щоб стати досвідченим черговим по станції?

– Окрім швидкої реакції на кожну індивідуальну ситуацію, треба мати холодну голову і небадьуже серце. І любити цю роботу. Навики у роботі приходять із роками, та назавжди залишаються спогади про добрий колектив. Колектив, у якому працював упродовж бага-

тьох років, був дружним, щирим і професійним. Серед досвідчених чергових по станції відзначу Людмилу Вареницю, раніше працювали Ганна Антіпова, Надія Ковальська, нині свої професійні вміння здобувають молоді чергові по станції – Тарас Заньків, Сергій Осауляк. Професіоналами у роботі були й маневрові диспетчери Володимир Теодорович Заяць та Йосиф Федорович Гель. Обоє починали працювати прийомоздавачами, згодом стали маневровими диспетчерами. Я щасливий, що із 1983 по 1990 роки працював разом із ними. На жаль, їх уже нема серед нас, але я й досі згадую роки нашої спільної праці.

– Чи бракує Вам звичайного робочого ритму нині, у період заслуженого відпочинку?

– Не думав, що відчуватиму брак цього ритму, але, як підтвердило життя, мені його нині справді не вистачає. Сорок років праці на залізниці, де щозміни відповідав за безпечний рух поїздів, залишили відбиток на способі життя. Життя продовжується, а я поступово буду вчитися жити у більш помірному, спокійному ритмі, але й надалі цікавитимусь життям залізниці. Колись я любив грати у шахи, футбол, неодноразово брав участь у спартакиадах залізниці, тепер теж цікавлюсь спортивним життям на нашій магістралі.

– Чи не шкодуєте, що обрали залізничний фах?

– Хоча у моїй родині не було залізничників, але я жодного разу не пошкодував, що за порадою добрих людей вступив у залізничний технікум. Не все у житті стається так, як мріється. Часом робота додає розуміння того, що тобі подобається. Звичайно, про це дізнаєшся згодом, коли за плечима вже десятки років невтомної сумлінної праці. І від цього я почувуюся щасливим.

Оксана ПОДОЛЬСЬКА

Нещодавно відбулася звітно-виборна конференція Ради ветеранів Львівської дирекції залізничних перевезень, на якій підбили підсумки роботи ветеранської організації за період із 23 вересня 2010 року по 21 серпня 2014 року та переобрали склад Ради ветеранів та ревізійної комісії.

Як зазначив голова Ради ветеранів Львівської дирекції Григорій Болкун, на обліку – 15028 пенсіонерів. За словами заступника голови Ради ветеранів Галини Строумової, у регіональну Раду ветеранів війни та праці дирекції входять 45 первинних організацій, у т.ч. три вузлові – Стрийська, Самбірська, Дрогобицька та 30 первинних рад. За звітний період на облік стали 2385 пенсіонерів, із них 328 – самотніх.

Незважаючи на складну економічну ситуацію, керівництво залізниці та дорпрофсож дбають про соціальний захист ветеранів – 129 пенсіонерів оздоровилися в лікарні с. Клубівка, 200 пенсіонерів – у пансіонатах “Львівський залізничник” і “Галичина”. Дорожня профспілкова організація у 2013 році надала кошти Раді об’єднання ветеранів залізниці на одноразову допомогу до

І нї і аї а ä³уëіі ³ñòі – ñî ö³àëіі èé çàõèñò

Дня залізничника 295 самотнім німічним пенсіонерам.

За попередній рік 11324 пенсіонери отримали допомогу на щорічне медичне страхування, яке дає право пенсіонерам двічі на рік безкоштовно пройти стаціонарне лікування в залізничній лікарні. До Дня Перемоги матеріальну допомогу виплачено 197 учасникам бойових дій та 727 учасникам війни. Із 2010-го по 2014 роки до Дня Перемоги 9 пенсіонерів нагороджені Почесною грамотою Укрзалізниці, 14 – подякою Укрзалізниці. Самотніх та важкохворих ветеранів війни їхні колеги відвідали вдома і в лікарнях. Усі ветерани висловили прохання про відновлення служби милосердя на залізниці.

За підсумками конкурсу на кращу первинну організацію ветеранів перше місце здобула Рада ветеранів Стрийського вузла, друге – пасажирського вагонного депо Львів, третє – локомотивного депо Львів. Усіх переможців

відзначено преміями.

Разом із Радою ветеранів управління залізниці були організовані екскурсії історичними місцями – пенсіонери відвідали Почаївську лавру, Крехівський та Гошівський монастирі, Олеський та Підгорецький замки.

Голова Ради ветеранів Стрийського вузла Валентина Горбайчук запропонувала активувати роботу волонтерського руху, залучивши до нього пенсіонерів та молодих працівників. Колишній старший локомотивний диспетчер Львівської дирекції Володимир Захарко запропонував встановити розподіл обов’язків у Раді ветеранів, щоб кожен відповідав за свій напрям, наприклад, за обслуговування пенсіонерів у лікарні, організацію культурно-масової роботи та інше. Голова Ради ветеранів пасажирського вагонного депо Львів Зеновій Масляк поінформував про скарги на недостатню кількість путівок у курортно-лікувальні заклади для пенсіонерів

через Фонд соціального страхування. За словами голови об’єднаного профкому Львівської дирекції Івана Маційовського, упродовж звітного періоду всі ювіляри матеріально заохочені, їх запрошували на культурно-масові заходи, які проводила дирекція.

Голова об’єднаної Ради ветеранів війни та праці Львівської залізниці Рудольф Павлик розповів про зустріч у квітні всіх голів об’єднаних рад ветеранів залізниць із генеральним директором Укрзалізниці та зазначив, що Рада ветеранів залізниці тісно співпрацює з радами первинних та регіональних ветеранських організацій. У своєму виступі Рудольф Іванович зауважив, що тільки Львівська залізниця заохочує ювілярів мінімальною пенсією на честь 60, 70, 80-річчя, а на 90 та 100-річчя ювіляри отримують дві мінімальні пенсії.

Головою Ради ветеранів Львівської дирекції переобрано Григорія Болкуна, делегати обрали 15 членів регіональної ради ветеранів, трьох представників ревізійної комісії та 15 делегатів на звітно-виборну конференцію об’єднаної Ради ветеранів залізниці.

Тетяна БАЛЛА